

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Cdo/63/2021
Identifikačné číslo spisu: 7194898348
Dátum vydania rozhodnutia: 29.11.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Holíč
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:7194898348.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej, sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD. a JUDr. Martina Holíča, v spore žalobcu Unique Partner Ltd., so sídlom 1 1/2 Miles Northern Highway, Belize City, Belize, IČO: 150 262, zastúpeného advokátom JUDr. Tiborom Sásfaiom, so sídlom v Ruskove, Ďurkovská 45, proti žalovanému Štátne divadlo Košice, so sídlom v Košiciach, Hlavná 58, zastúpeného advokátom JUDr. Milanom Knopom, so sídlom v Košiciach, Krmanova 1, o náhradu škody spôsobenú úmyselným konaním proti dobrým mravom, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp.zn. 14C/808/1994, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 20. apríla 2017 sp.zn. 3Co/626/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1 . Okresný súd Košice I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 25. mája 2015 č.k. 14C/808/1994-700 žalobu v celom rozsahu zamietol a žalobkyni uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy v celkovej výške 282.572,09 €, z tohto súdny poplatok 6.638,78,- € a trov zastupovania vo výške 275.934,09 €. Doplnčacím rozsudkom č.k. 14C/808/1994-724 zo dňa 24.08.2015 rozhodol o trovách štátu tak, že zaviazal žalobcu zaplatiť na účet súdu prvého stupňa sumu 5.194,11 eur do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Rozhodol tak v zmysle § 13 a § 17 zákona č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu, § 424 a § 442 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“).

1.1 Žalobca sa žalobou domáhal proti žalovanému zaplataenia náhrady škody - ušlého zisku vo výške 108.465.000,- Sk, t.j. 3.600.378,41 eur s úrokmi z omeškania. Okresný súd Košice I rozsudkom z 9.7.2001 č.k. 14C/808/94-106 v spojení s opravným uznesením z 8.8.2001 č.k. 14C/808/94-136 uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi 79.766.666,- Sk s prísl. úrokmi z omeškania. V prevyšujúcej časti žalobu o zaplataenie 14.539.000,- Sk s prísl. zamietol. Výrok o zamietnutí žaloby o zaplataenie 14.539.000,- Sk nebol odvolaním napadnutý, v tejto časti nadobudol právoplatnosť. Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 31.7.2001 sp.zn. 13Co/338/2001 rozsudok Okresného súdu Košice I z 9.7.2001 č.k. 14C/808/94-106

v spojení s opravným uznesením vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni 53.177.777,- Sk potvrdil. V ostatnej vyhovujúcej časti rozsudok zmenil tak, že žalobu nad 53.177.777,- Sk zamietol. Zrušil rozsudok vo výroku o príslušenstve pohľadávky. Najvyšší súd SR rozhodujúci o dovolaní žalobcu o dovolaní generálneho prokurátora SR rozsudkom č.k. 3MCdo/12/2004, č.k. 3Cdo/169/2004 zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach, ako aj výrok rozsudku Okresného súdu Košice I v spojení s opravným uznesením, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť 53.177.777,- Sk a zamietnutá žaloba nad 53.177.777,- Sk a vec vrátil Okresnému súdu Košice I na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie po zrušení rozsudku Najvyšším súdom SR vykonal opakované dokazovanie z obsahu súdneho spisu - predloženými listinnými dôkazmi, výpoveďami účastníkov konania (strán sporu), obsahom spisu o skutočnej škode vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp.zn. 14C/830/1996, pôvodným znaleckým dokazovaním a nariadil dokazovanie znaleckou inštitúciou Ekonomickou univerzitou v Bratislave, Inštitútom ekonomického znelectva a expertíz a po právnom posúdení veci podľa § 13 a § 17 zákona č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu, § 424 a § 442 Občianskeho zákonníka uzavrel, že žalobcom tvrdené úmyselné konanie proti dobrým mravom žalovanou nebolo preukázané.

1.2 Súd pre posúdenie výšky ušlého zisku nariadil znalecké dokazovanie znaleckou inštitúciou, za situácie, že by žalovaný porušil dobré mravy svojím konaním. Zo znaleckého posudku Ekonomickej univerzity v Bratislave, Inštitút ekonomického znelectva a expertíz vyplynulo, že žalobca nemal ekonomický základ pre rozvoj podnikania podľa podnikateľského zámeru. Za zvlášť dôležité pre záver o možnosti vzniku ušlého zisku pokladal súd vyjadrenie Ekonomickej univerzity v Bratislave, Inštitút ekonomického znelectva a expertíz k otázke, v ktorej mal posúdiť zámer žalobcu, označený ako podnikateľský zámer na strane 79b súdneho spisu, z ktorého vychádzal znalec Doc. Ing. I. C., CSc., pri spracovaní svojho znaleckého posudku č. 10/1997. Z odpovede Ekonomickej univerzity v Bratislave, Inštitút ekonomického znelectva a expertíz vyplýva, že tento podnikateľský zámer neobsahuje základné ekonomické ukazovatele a ekonomické konštatovania, nie sú podložené. Nájomnú zmluvu hodnotí ako neštandardne uzavretú na dlhú dobu v tomto období a pri neexistencii analýzy trhu to nasvedčuje tomu, že žalovaný a jeho predchodca nemali jasné predstavy o počte zákazníkov ani o celkovom spracovanom zámere. Znalecká inštitúcia konštatovala, že finančné prostriedky /k 31.3.1993/ vo výške 381.000,- Sk boli pre podnikateľský plán nedostatočné. Toto tvrdenie tiež vychádza z faktu, že ak žalobca plánoval vykonať rekonštrukciu v sume 9.685.000,- Sk, kúpu podnikovej sporiteľne, pričom úverové zdroje nie sú identifikované a nebol preukázaný ani žalobcom tvrdený úver od VÚB vo výške 5,000.000,- Sk a nebola preukázaná ani solventnosť rakúskeho partnera C. N. na poskytnutie úveru, teda žalobca neunesol dôkazné bremeno o ekonomickej pripravenosti žalobcu na tvorbu ušlého zisku.

1.3 Žalobca nepreukázal súdu, či jeho právny predchodca spoločnosť GABRIEL, s.r.o., mal dostatok finančných prostriedkov vlastných aj cudzích, aby prenajatú nehnuteľnosť zrekonštruoval a vyvíjal podnikateľskú činnosť v súlade s podnikateľským zámerom a dosahoval tam znalcom zistený zisk, alebo, že by zisk nedosahoval v iných priestoroch, čo svedčí o nedostatku príčinnej súvislosti medzi domnelým správaním žalovaného v rozpore s dobrými mravmi a ušlým ziskom žalobcu. Keďže k vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú úmyselným konaním proti dobrým mravom (§ 424 Občianskeho zákonníka) sa vyžaduje splnenie troch podmienok: 1. úmyselné konanie proti dobrým mravom, 2. vznik škody (§ 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka), ktorým je ušlý zisk - zmarený majetkový prospech, t.j. prekazené rozmnoženie majetku poškodeného, ktorý by bolo možné očakávať s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, no nenastalo v dôsledku úmyselného konania proti dobrým mravom, 3. príčinná súvislosť medzi úmyselným konaním proti dobrým mravom a vznikom škody, v danom prípade nič z uvedeného nebolo splnené. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 142 ods. 1 v spojení s ust. § 149 ods. 1 O.s.p. a výrok o náhrade trov štátu ust. § 148 ods. 1 O.s.p. Priznal úspešnému žalovanému trovy konania, ktoré pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 200.000,00 Sk (6.638,78 eur) a trov zastúpenia vo výške 275.934,09 eur za 22 úkonov právnej služby. Doplniacim rozsudkom č.k. 14C/808/1994-724 zo dňa 24.8.2015 rozhodol o trovách štátu tak, že zaviazal žalobcu zaplatiť na účet okresného súdu sumu 5.194,11 eur z titulu preddavkových trov štátu na znalecké dokazovanie (818,88 eur za znalecký posudok doc. Ing. I. C. CSc., 4.331,87 eur za znalecký posudok č. 8/2007 Ekonomickej univerzity v Bratislave a náhradu cestovných výdavkov za účasť na pojednávaní 42,35 eur.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 20. apríla 2017 sp.zn. 3Co/626/2015, potvrdil napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby

a náhrade trov štátu a zrušil rozsudok vo výroku o trovách konania vo vzťahu žalobcu a žalovaného a v rozsahu zrušenia vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. K odvolacej námietke žalobcu, že súd bol povinný s poukazom na ust. § 159 ods. 2 O.s.p. a § 134 O.s.p. v konaní o náhradu škody z titulu ušlého zisku prihliadať na právoplatné rozhodnutie Okresného súdu Košice I z 18.11.1996 č.k. 14C/830/1996-6 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 13.11.1997 č.k. 16Co/122/1997-37, ktorým bolo právoplatne rozhodnuté, že žalovaný zodpovedá za škodu podľa § 424 Občianskeho zákonníka úmyselným konaním proti dobrým mravom, odvolací súd poukazuje na to, že ako okresný, tak i odvolací súd je viazaný právnym názorom vysloveným v zrušujúcom rozsudku Najvyššieho súdu SR 3MCdo/12/2004 a 3Cdo/169/2004, ktorý zrušil výrok rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 31.7.2003 sp.zn. 13Co/338/2001, ako aj výrok rozsudku Okresného súdu Košice I č.k. 14C/808/1994-106 z 9.7.2001. V zrušujúcom rozsudku Najvyšší súd SR zaujal právny záver, že ako okresný, tak i odvolací súd nesprávne považovali rozhodnutie o základe veci v konaní o náhradu skutočnej škody v rozpore s § 159 ods. 2 O.s.p. za rozhodnutie aj o základe veci v konaní o náhradu ušlého zisku a tým zaťažili konanie inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Postup súdu nižšej inštancie spočívajúci v nerešpektovaní záväzného právneho názoru vyslovujúceho v zrušujúcom rozhodnutí vyššej inštancie a to len na základe vlastného uváženia je neprípustným postupom, ktorý narúša princíp právnej istoty (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31.3.2016 3Cdo/12/2016).

2.1. Okresný súd preto po zrušení rozsudku Krajského súdu v Košiciach a Okresného súdu Košice I rozsudkom Najvyššieho súdu SR správne posudzoval aj základ nároku v súlade s ust. § 424 Občianskeho zákonníka a splnenie troch podmienok a to 1. úmyselné konanie proti dobrým mravom (zavinenie vo forme priameho alebo nepriameho úmyslu), 2. zmarený majetkový prospech - ušlý zisk a 3. príčinnú súvislosť medzi úmyselným konaním proti dobrým mravom a zmareným majetkovým prospechom. Správne dospel k záveru, že úmyselné konanie proti dobrým mravom žalovaným nebolo preukázané. Dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať úmysel škodcu, zaťažuje poškodeného. Odvolací súd ďalej uviedol, že aj za predpokladu, že by obstál právny názor o viazanosti medzitýmnom rozsudkom Okresného súdu Košice I sp.zn. 14C/830/1996-6 z 18.11.1996 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 16Co/122/1997-37 z 13.11.1997 v konaní o náhradu ušlého zisku, odvolací súd sa stotožňuje so záverom okresného súdu, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, že právny predchodca žalobcu spoločnosť GABRIEL s.r.o. mal dostatok finančných prostriedkov vlastných aj cudzích, aby po zrekonštruovaní prenajatej nehnuteľnosť vyvíjal podnikateľskú činnosť v súlade s podnikateľským záverom, že by zisk nedosahoval v iných priestoroch, keďže za ušlý zisk možno považovať iba reálne, nie fiktívne určenie ušlého zisku. Odvolací súd dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky pre potvrdenie rozsudku vo výroku o trovách konania vo vzťahu žalobcu a žalovaného, nakoľko prvoinštančný súd vôbec nepodrobil prieskumu výšku uplatnených trov právnym zástupcom žalovaného, tiež neskúmal účelnosť vynaložených trov.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu v jeho potvrdzujúcom výroku podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, uplatniac dovolacie dôvody v zmysle § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP. Dovolateľ namieta absolútne stručné odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktoré ani náznakom nereaguje ani na jedinú odvolaciu námietku žalobcu, hoci tieto sú podstatné pre rozhodnutie vo veci. Namieta tiež odklon od rozhodnutia NS SR sp.zn. 1Cdo/44/2010, R 40/213 riešiacieho posúdenie určitej hmotnoprávnej otázky medzi tými istými účastníkmi právoplatne v inom konaní ako záväzný pre toto konanie, s poukazom na ust. § 135 ods. 2 OSP (§ 194 ods. 1 a 2 CSP), § 159 ods. 2 OSP (§ 228 ods. 1 CSP). Medzitýmnom rozsudkom Okresného súdu Košice I č.k. 14C/830/1996-6 z 18.11.1996 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 16Co/122/1997-37 z 13.11.1997 bola vyriešená otázka, že zo strany žalovaného došlo k úmyselnému konaniu v rozpore s dobrými mravmi. Žalobca neapeloval na záväznosť právoplatného rozsudku v konaní o náhradu skutočnej škody ako o rozhodnutí základu zodpovednosti žalovaného aj pre toto konanie o náhrade škody z ušlého zisku (teda že je aj v tomto konaní preukázaná zodpovednosť), ako nesprávne argumentuje odvolací súd s poukazom na viazanosť rozhodnutím dovolacieho súdu, ale len na právoplatnom vyriešení otázky hmotnoprávneho vzťahu, že zo strany žalovaného išlo o úmyselné konanie v rozpore s dobrými mravmi v zmysle ust. § 424 OZ ako prejudiciálnej otázky pre toto konanie. Ak ohľadne tejto skutočnosti bolo už raz právoplatne rozhodnuté v inom súdnom konaní, medzi tými istými účastníkmi konania, nemohol už

súd prvej inštancie ani odvolací súd túto otázku posudzovať opakovane, dokonca s opačným záverom.

3.1 Podľa dovolateľa odvolací súd sa nezaoberal najpodstatnejšími odvolacími námietkami, a to záväznosťou právoplatného rozsudku v konaní OS Košice I sp.zn. 14C/830/1996 a preukázaním, že žalovaný úmyselne konal v rozpore s dobrými mravmi. Dovolateľ zopakoval svoju odvolaciu argumentáciu, poukazujúc na obsah nájomnej zmluvy zo dňa 12.08.1993, následné požadovanie zvýšenia nájomného, okolnosti zmeny doby nájmu v súvislosti so zmenou zákonnej úpravy, keď žalovaný bol ochotný dohodnúť predĺženie len o nezmyselné 3 mesiace, čo však nezabezpečilo návratnosť už vynaložených prostriedkov zo strany žalobcu. Pokiaľ ide o ušlý zisk, vzhľadom na dohodnutý nájomný vzťah, už realizované stavebné práce a súvisiace výdavky, sankcionované záväzky žalobcu vo vzťahu k obchodným partnerom, možnosť podnikania v tejto oblasti aj v iných priestoroch je bez právneho významu a nemá pre uplatňovaný nárok žalobcu na ušlý zisk žiadny vplyv. Dovolateľ preto nesúhlasí so záverom o nepreukázaní príčinnej súvislosti, ako ani so záverom o nepreukázaní dostatku finančných prostriedkov na rekonštrukciu prenajatej nehnuteľnosti a podnikateľskú činnosť. Dovolateľ zopakoval svoje námietky voči znaleckému posudku znaleckej inštitúcie, podľa neho znalec nesprávne vychádzal z rokov 1994-1995, t.j. obdobia po vynaložených investíciách a iných výdavkoch, no zároveň bez príjmu z obchodnej činnosti v predmetných priestoroch. Dovolateľ namietal, prečo znalec vychádzal zo stavu finančných prostriedkov len k dátumu 31.3.1993, ktoré vyhodnotil ako nedostatočné, pričom išlo len o momentálny stav a žalobca preukázal prísľub dvoch úverov z VÚB, súd na tieto dôkazy neprihliadal a ani ich nehodnotil. Prvý znalecký posudok doc. Ing. I. C., CSc. vyhodnotil, že spoločnosť mala dostatočné zdroje na úpravu priestorov a podnikateľskú činnosť. Dovolateľ namietal spôsob hodnotenia dôkazu, keď bol dôkaz o hodnovernosti a solventnosti rakúskeho partnera posúdený ako nepreukázaný. Ak kontrolný znalecký posudok iba spochybnil správnosť výpočtu výšky ušlého zisku, sám výšku prípadného ušlého zisku nevypočítal, žalobca dôvodne trval na znaleckom dokazovaní aj na výpočet výšky ušlého zisku, čo súd prvej inštancie odmietol.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že nevidí dôvod jeho prípustnosti v ustanovení § 420 písm. f/ a ani v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP, preto žiadal, aby odvolací súd dovolanie ako neprípustné odmietol alternatívne ako nedôvodné zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné a je potrebné ho odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

K prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP

7. Dovolateľ prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z § 420 písm. f/ CSP, namietajúc nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, nesprávne skutkové zistenia, nesprávne hodnotenie dôkazov, ako aj nesprávne právne posúdenie veci.

8. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8.1 Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na

riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

9. Dovolateľ namieta nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu a nevysporiadanie sa s ním nastolenými relevantnými odvolacími argumentami.

9.1 Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

9.2 O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

9.3 Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

9.4 Treba mať na zreteli, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

10. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

11. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Zároveň bolo potrebné zohľadniť, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí pritom jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Z odôvodnení rozhodnutí súdov oboch inštancií je v danom prípade dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa strany domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd, aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu, s ktorým sa stotožnil. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté rozhodnutie náležite vysvetlil.

11.1 Otázka, či súd správne zistil a vyhodnotil skutkové okolnosti a aký záver z nich vyvodil v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov (t.j. či boli splnené zákonné podmienky nároku na náhradu škody vo forme ušlého zisku), predstavujú námietky voči skutkovým záverom súdu (konkrétne spôsobu vyhodnotenia dôkazov súdom), ktoré ale dovolací súd nie je oprávnený preskúmať, pretože v zmysle § 442 CSP je viazaný skutkovým stavom, z ktorého vychádzal odvolací súd potvrdzujúci rozhodnutie súdu prvej inštancie. Dovolací súd nie je tretou inštanciou, a preto sa pred ním nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Ani nedostatočne zistený skutkový stav veci a nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je dôvodom, ktorým by došlo k znemožneniu realizácie procesných oprávnení strán sporu, a teda nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012).

11.2 Súd prvej inštancie a odvolací súd v odôvodnení svojich rozhodnutí poskytli dostatočne jasné, podrobné a presvedčivé zdôvodnenie záveru o nedôvodnosti podanej žaloby, keď konštatovali nesplnenie zákonnej podmienky nároku na náhradu škody vo forme ušlého zisku v zmysle ust. § 424 OZ. V odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie a v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu sa nachádzajú dostatočne vyčerpávajúco formulované odpovede na všetky zásadné skutkové či právne argumenty predstreté žalobcom.

11.3 Otázkou preukázania úmyselného konania žalovaného proti dobrým mravom sa zaoberal súd prvej inštancie na str. 5 - 8 rozsudku (č.l. 724-725 spisu), keď skonštatoval, že úmyselné konanie žalovaného proti dobrým mravom nebolo preukázané. Súd argumentoval, že „nielen výlučne konaním žalovanej nedošlo k úprave zmluvy o nájme nebytových priestorov podľa § 13 a § 17 zákona č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu, a preto zanikla zmluva o nájme nebytových priestorov, po 6 mesiacoch od účinnosti zákona (do 30. 6. od 1. 1.1994). Preto potom nemohlo dôjsť ani k zodpovednosti žalovanej za prípadne vzniknutý ušlý zisk. Ak by aj bol žalobkyňu vznikol ušlý zisk, nebol by tento spôsobený výlučne úmyselným konaním (§ 424 Občianskeho zákonníka) žalovanej, teda odmietnutím upraviť zmluvu podľa návrhu žalobkyne, bez rešpektovania jej požiadaviek napríklad k otázke ceny nájmu. Žalobkyňa nepristúpila na úpravu ceny nájmu, hoci ako uviedla, pritom pripravovala spoločne podnikanie so zahraničným partnerom. Žalobkyňa tvrdila, že do nehnuteľnosti vložila investície, za konanie žalovaného v zmysle § 3 Občianskeho zákonníka proti dobrým mravom považovala, že odmietol akceptovať platnú nájomnú zmluvu a udeliť súhlas na vydanie stavebného povolenia, len so snahou neúmerne zvyšovať platne dohodnuté nájomné, pričom žalovaný mal vedomosť o investíciách nájomcu do nehnuteľnosti a práve ich nedokončením zavinil, že žalobkyňa nemohla predmet nájmu užívať, podnikáť v ňom a tým jej spôsobil inú škodu. Na tomto mieste treba ale pripomenúť zákonné znenie § 13 zákona č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu, podľa ktorého správca mohol majetok štátu prenechať do nájmu najviac na 5 rokov a náhrada nákladov zhodnotenia veci sa mohla požadovať len vtedy, ak sa na tom písomne dohodli so správcom.“

11.4 Súd ďalej pripomenul i právny názor najvyššieho súdu zo zrušujúceho rozsudku v posudzovanej veci: „V zmysle § 17 zákona č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu boli obaja účastníci povinní prispieť k tomu, aby ich zmluva o nájme nebytového priestoru (uzavretá pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona) bola do šiestich mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona zosúladená s § 13 tohto zákona. Dôsledku, ktorý ustanovenie § 17 zákona č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu spájalo s tým, že ak v stanovenej lehote nebude zmluva o nájme daná do súladu s novou právnou úpravou, bolo možné zabrániť na základe dohody (konsenzu) oboch účastníkov tohto zmluvného vzťahu (tak prenajímateľa, ako aj nájomcu) uzavretím novej nájomnej zmluvy alebo dodatku k existujúcej nájomnej zmluve. I pri hľadaní tohto nevyhnutného konsenzu by sa uplatňoval vzájomný vzťah ponuky a dopytu. Súdy v odôvodneniach napadnutých rozsudkov však náležite nevysvetlili, prečo za neuzavretie tohto právneho úkonu nesie zodpovednosť len prenajímateľ a jeho "neochota" a prečo sa na zániku ich právneho vzťahu nepodieľa aj "neochota" právneho predchodcu žalobkyne. Ustanovenie § 17 cit. zákona umožnilo účastníkom právneho vzťahu (nie iba jednej zmluvnej strane) rozhodnúť sa, či chcú alebo nechcú pokračovať v právnom vzťahu. Pokiaľ v právnom vzťahu chceli pokračovať, bolo na nich, aby zosúlادili svoj právny vzťah s novou právnou úpravou, no pokiaľ v ich spoločnom právnom vzťahu pokračovať nechceli (alebo ak výsledkom pôsobenia ponuky a dopytu nebola ich jednotná vôľa zosúladiť existujúci právny vzťah s novou právnou úpravou), nemuseli na pôvodnej zmluve nič meniť.

Zmluva v takom prípade zanikla uplynutím šiestich mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona.“

11.5 Odvolací súd reagoval na odvolaciu argumentáciu žalobcu v otázke preukázania úmyselného konania žalovaného proti dobrým mravom v bodoch 32. - 33. odôvodnenia svojho rozhodnutia. K odvolacej námietke žalobcu, že súd bol povinný s poukazom na ust. § 159 ods. 2 O.s.p. a § 134 O.s.p. v konaní o náhradu škody z titulu ušlého zisku prihliadať na právoplatné rozhodnutie Okresného súdu Košice I z 18.11.1996 č.k. 14C/830/1996-6 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 13.11.1997 č.k. 16Co/122/1997-37, ktorým bolo právoplatne rozhodnuté, že žalovaný zodpovedá za škodu podľa § 424 Občianskeho zákonníka úmyselným konaním proti dobrým mravom, odvolací súd poukázal na to, že ako okresný, tak i odvolací súd je viazaný právnym názorom vysloveným v zrušujúcom rozsudku Najvyššieho súdu SR 3MCdo/12/2004 a 3Cdo/169/2004, ktorý zrušil výrok rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 31.7.2003 sp.zn. 13Co/338/2001, ako aj výrok rozsudku Okresného súdu Košice I č.k. 14C/808/1994-106 z 9.7.2001. V zrušujúcom rozsudku Najvyšší súd SR zaujal právny záver, že ako okresný, tak i odvolací súd nesprávne považovali rozhodnutie o základe veci v konaní o náhradu skutočnej škody v rozpore s § 159 ods. 2 O.s.p. za rozhodnutie aj o základe veci v konaní o náhradu ušlého zisku a tým zaťažili konanie inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Postup súdu nižšej inštancie spočívajúci v nerešpektovaní záväzného právneho názoru vyslovujúceho v zrušujúcom rozhodnutí vyššej inštancie a to len na základe vlastného uváženia je nepripustným postupom, ktorý narúša princíp právnej istoty (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31.3.2016 3Cdo/12/2016). Okresný súd preto po zrušení rozsudku Krajského súdu v Košiciach a Okresného súdu Košice I rozsudkom Najvyššieho súdu SR správne posudzoval aj základ nároku v súlade s ust. § 424 Občianskeho zákonníka a splnenie troch podmienok a to 1. úmyselné konanie proti dobrým mravom (zavinenie vo forme priameho alebo nepriameho úmyslu), 2. zmarený majetkový prospech - ušlý zisk a 3. príčinnú súvislosť medzi úmyselným konaním proti dobrým mravom a zmareným majetkovým prospechom. Správne dospel k záveru, že úmyselné konanie proti dobrým mravom žalovaným nebolo preukázané. Pri aplikácii ust. § 424 Občianskeho zákonníka nestačí, že určité konanie vykazuje znaky rozporu s dobrými mravmi, ale vyžaduje sa aj to, aby tento jav bol spôsobený úmyselným konaním škodcu. Zavinenie vo forme úmyselného konania vyžaduje subjektívnu stránku konajúceho škodcu. V prípade úmyselného konania škodcu je jeho úmyselné konanie (zavinenie) na rozdiel od všeobecnej zodpovednosti za škodu nepredpokladá. Dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať úmysel škodcu, zaťažuje poškodeného.

11.6 Otázkou preukázania ušlého zisku sa zaoberal súd prvej inštancie na str. 8 - 19 rozsudku (č.l. 725-731 spisu), keď skonštatoval, že zo znaleckého posudku Ekonomickej univerzity v Bratislave, Inštitút ekonomického znelectva a expertíz vyplynulo, že žalobca nemal ekonomický základ pre rozvoj podnikania podľa podnikateľského zámeru. Tento záver vyplynul z jej znaleckého hodnotenia ekonomického potenciálu žalobkyne potom, čo celý obsah spisu, vrátane všetkých ekonomických podkladov, ktoré sa poskytujú daňovému úradu, daňových priznaní k dani z príjmov, daňových priznaní k DPH, súvahy, súpis zisku a strát bol k dispozícii znaleckej inštitúcii, pre spracovanie jej posudku, podľa otázok položených súdom. Pokiaľ ide o pripravenosť bánk, o tom žalobkyňa iné dôkazy nepredložila a výpisy z bánk, ktoré už boli tiež súčasťou spisu boli podkladom pri spracovaní oboch znaleckých posudkov. Rovnako tak tomu bolo pri hodnotení pripravenosti C. N. EDV, ktorý mal poskytnúť finančné prostriedky žalobkyňi. Solventnosť C. N. EDV o ktorom žalobkyňa tvrdila, že bol rozhodujúcim pre tvorbu jej zisku, nebola preukázaná. Zmiený je síce a v zmluve o výhradnom zastúpení, avšak neboli verifikované /apostylované/ údaje o tomto zahraničnom podnikateľskom subjekte príslušnými úradmi Rakúskej republiky. Otázka o hodnovernosti kontraktov a kontaktov z C. N. z Rakúskej republiky mala ekonomický podtext a nebola znalcom súdom položená z hľadiska jeho právneho ale ekonomického hodnotenia. Žalobca nenavrhol žiadne dôkazy o solventnosti zahraničného partnera, o jeho existencii o jeho podnikateľskej histórii a pod. Nebolo preukázané, že rakúsky partner disponoval peňažnými prostriedkami a súdu tiež neboli predložené žiadne dôkazy na preukázanie jeho solventnosti, /iba prehlásenie/, nie sú známe ani vtedajšie jeho obchodné aktivity, v skutočnosti nie je celkom jasné, kto je vlastne pán C. N.. Počas celej doby trvania súdneho sporu žalobkyňa ani raz nenavrhol jeho vypočutie, čo i len dožiadaným súdom, jeho právnu podnikateľskú existenciu doložila kópiami emailov a listov, nie však úradne apostylovanými informáciami o jeho formálnej existencii ako aj skutočne podloženej aj finančnej vôli podnikat' v oblasti, ako tvrdila celý čas žalobkyňa.

11.7 Znalecká inštitúcia skonštatovala, že predložený podnikateľský zámer neobsahuje základné ekonomické ukazovatele a ekonomické konštatovania nie sú podložené. Nájomnú zmluvu hodnotí ako neštandardne uzavretú na dlhú dobu v tomto období a pri neexistencii analýzy trhu to nasvedčuje tomu, že žalovaný a jeho predchodca nemali jasné predstavy o počte zákazníkov ani o celkovom spracovanom zámere. Finančné prostriedky /k 31.3.1993/ vo výške 381.000,- Sk boli pre podnikateľský plán nedostatočné. Toto tvrdenie tiež vychádza z faktu, že ak žalobkyňa plánovala vykonať rekonštrukciu v sume 9.685.000,- Sk, kúpu podnikovej sporiteľne, pričom úverové zdroje nie sú identifikované a nebol preukázaný ani žalobkyňou tvrdený úver od VÚB vo výške 5.000.000,- Sk a nebola preukázaná ani solventnosť rakúskeho partnera C. N. na poskytnutie úveru, je aj podľa súdu nutné konštatovať, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno o ekonomickej pripravenosti žalobkyne na tvorbu ušlého zisku. Žalobkyňa nepreukázala súdu, či jej právny predchodca spoločnosť GABRIEL, s.r.o. , mal dostatok finančných prostriedkov vlastných aj cudzích, aby prenajatú nehnuteľnosť zrekonštruoval a vyvíjal podnikateľskú činnosť v súlade s podnikateľským zámerom a dosahoval tam znalcom zistený zisk.

11.8 Žalobkyňa pokiaľ ide o preukázanie dôvodu alebo predpokladov získania a nadobudnutia ušlého zisku, resp. vzniku škody z titulu ušlého zisku neunesla dôkazné bremeno. Tvrdenia, že finančná situácia predchodcu žalobcu umožňovala realizovanie podnikateľského zámeru a dosahovanie zisku a jeho kapitalizáciu sú nepodložené. K vzniku ušlého zisku na strane žalovanej, podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmarením majetkového prospechu, ktorý bolo možné očakávať s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, by nedošlo, lebo na jeho dosiahnutie nemala žalovaná predpoklady.

11.9 Odvolací súd reagoval na odvolaciu argumentáciu žalobcu v otázke preukázania ušlého zisku v bode 34. odôvodnenia svojho rozhodnutia: „aj za predpokladu, že by obstál právny názor o viazanosti medzitýmnym rozsudkom Okresného súdu Košice I sp.zn. 14C/830/1996-6 z 18.11.1996 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 16Co/122/1997-37 z 13.11.1997 v konaní o náhradu ušlého zisku, odvolací súd sa stotožňuje so záverom okresného súdu, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, že právny predchodca žalobcu spoločnosť GABRIEL s.r.o. mal dostatok finančných prostriedkov vlastných aj cudzích, aby po zrekonštruovaní prenajatej nehnuteľnosti vyvíjal podnikateľskú činnosť v súlade s podnikateľským záverom, že by zisk nedosahoval v iných priestoroch, keďže za ušlý zisk možno považovať iba reálne, nie fiktívne určenie ušlého zisku.“

12. Dovolací súd v rámci dovolacieho prieskumu existencie vady podľa § 420 písm. f/ CSP v konaní môže len konštatovať, či odôvodnenie napadnutého rozhodnutia obsahuje úvahu o preukázaní či nepreukázaní zákonných podmienok nároku na náhradu škody v zmysle § 424 OZ a či táto úvaha súdu je relevantná, racionálna, logická, zrejmalá a tým pádom aj preskúmateľná v tom zmysle, či strany sporu dostali odpoveď na otázku, prečo v tomto rozsahu boli/ neboli v konaní úspešné. Dovolací súd už ale nemôže presiahnuť tento rámec a preskúmať aj to, či táto úvaha bola skutočne správna a zodpovedajúca výsledkom vykonaného dokazovania, keďže nie je súdom skutkovým. Na základe takéhoto nazerania na napadnuté rozhodnutie, dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie obsahuje úplne zrejme a jasné dôvody, ktoré viedli súd prvej inštancie a následne aj odvolací súd k záveru o nedôvodnosti žaloby v celom rozsahu.

13. Z týchto dôvodov najvyšší súd dospel k záveru, že žalobca nedôvodne argumentoval, že rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie je nedostatočne odôvodnený a nepresvedčivý; pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu. Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 420 písm. f/ CSP.

14. Pokiaľ dovolateľ chcel svojou dovolacou argumentáciou spochybníť správnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom (v otázke splnenia predpokladov zodpovednosti za spôsobenú škodu), dovolací súd zdôrazňuje, že aj v prípade jej opodstatnenosti by mala za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, vid' konštantnú judikatúru najvyššieho súdu (R 24/2017, 1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017,

3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018).

15. So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalobcu vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP nie je prípustné, a preto ho v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

K prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP

16. Dovolateľ ďalej v dovolaní uviedol, že prípustnosť jeho dovolania má vyplývať aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP. Vzhľadom na to, že dovolací súd je viazaný obsahom dovolania a nie je viazaný tým, aké formálne dôvody dovolania uvedie dovolateľ, z obsahu dovolania žalobcu vyplýva uplatnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, keď dovolateľ namietal, že odvolací súd sa v napadnutom rozsudku odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyjadrenej v rozhodnutí sp.zn. 1Cdo/44/2010, R 40/213, riešiacoho posúdenie určitej hmotnoprávnej otázky medzi tými istými účastníkmi právoplatne v inom konaní ako záväzné pre toto konanie.

17. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

18. Otázkou relevantnou z hľadiska tohto ustanovenia môže byť len otázka právna (nie skutková otázka), ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním, nie o právnu otázku, ktorá podľa dovolateľa mala byť riešená. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie alebo aplikácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v ustanoveniach § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (1 Cdo 126/2017, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 132/2017, 4 Cdo 207/2017, 7 Cdo 20/2017, 8 Cdo 221/2017).

19. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“.

20. Dovolateľ namietal nesprávne právne posúdenie vo vzťahu k posúdeniu jeho nároku na náhradu škody spôsobenej úmyselným konaním proti dobrým mravom v zmysle § 424 OZ, namietajúc odklon od rozhodnutia NS SR sp.zn. 1Cdo/44/2010, R 40/213 riešiacoho posúdenie určitej hmotnoprávnej otázky medzi tými istými účastníkmi právoplatne v inom konaní ako záväzné pre toto konanie, s poukazom na ust. § 135 ods. 2 OSP (§ 194 ods. 1 a 2 CSP), § 159 ods. 2 OSP (§ 228 ods. 1 CSP).

21. Podmienkami nároku na náhradu škody spôsobenej úmyselným konaním proti dobrým mravom v zmysle § 424 OZ sa najvyšší súd zaoberal už v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 78/2009, keď v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú úmyselným konaním proti dobrým mravom sa vyžaduje súčasné splnenie troch podmienok: 1/ úmyselné konanie proti dobrým mravom, 2/ vznik škody, 3/ príčinná súvislosť medzi úmyselným konaním proti dobrým mravom a vznikom škody. K vzniku povinnosti nahradiť škodu je potrebné, aby všetky predpoklady boli splnené súčasne; pokiaľ niektorá z nich chýba, nárok na náhradu škody nevzniká.

22. Pokiaľ teda rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na dvoch alebo viacerých (z hľadiska merita

rozhodnutia rovnocenných) dôvodoch, z ktorých každý jeden aj len samostatne bol súdom považovaný za kľúčový [v tom zmysle, že so zreteľom naň bolo treba žalobu buď zamietnuť alebo (naopak) žalobe vyhovieť], zaťažuje procesná povinnosť dovolateľa preukázať prípustnosť a opodstatnenosť dovolania vo väzbe na každý jeden z týchto dôvodov. Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky, takto dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia. Inak povedané, ak z dvoch alebo z viacerých kľúčových a rovnocenných dôvodov, na ktorých právne stojí napadnuté odvolacie rozhodnutie, minimálne jeden dôvod v rámci dovolacieho prieskumu podľa § 421 ods. 1 CSP obstoje (dovolanie je tu neprípustné, alebo nie je tu dôvodné, resp. tento dôvod nie je dovolaním napadnutý, pozn.), nemôžu obstať ďalšie dôvody podľa § 421 ods. 1 CSP, aj keby všetky ostatné kľúčové dôvody mali byť in concreto prípustné a opodstatnené, dôvodné (3Cdo/158/2017, 7Cdo/32/2019, 7Cdo/129/2018, 7Cdo/98/2019, 7Cdo/242/2019, 7Cdo/43/2020).

23. Žalobca si uplatňoval nárok na náhradu škody v zmysle § 424 OZ, pričom dôvodom zamietnutia žaloby bolo nepreukázanie ani jednej z troch zákonných podmienok nároku na náhradu škody, oba nižšie sudy konštatovali, že nebola splnená ani jedna zákonná podmienka (1/ úmyselné konanie proti dobrým mravom, 2/ vznik škody, 3/ príčinná súvislosť medzi úmyselným konaním proti dobrým mravom a vznikom škody). Ako už bolo konštatované, pre úspech žaloby na náhradu škody musia byť splnené všetky podmienky kumulatívne a nesplnenie čo i len jednej z nich má za následok zamietnutie žaloby. Dovolateľ svoju právnu otázku formuloval len vo vzťahu k preukázaniu úmyselného konania proti dobrým mravom, pričom posúdenie tejto otázky bolo len jedným z troch dôvodov zamietnutia žaloby. Tými ďalšími bolo nepreukázanie vzniku škody - ušlého zisku a nepreukázanie príčinnej súvislosti medzi úmyselným konaním proti dobrým mravom a vznikom škody, vo vzťahu k týmto dôvodom zamietnutia žaloby dovolateľ žiadnu právnu otázku neformuloval. Ak by aj dovolací súd prípadne konštatoval nesprávne právne posúdenie otázky úmyselného konania proti dobrým mravom, takýto záver by sám o sebe nemal žiaden vplyv na konštatovanie vecnej správnosti či nesprávnosti celého rozhodnutia, nakoľko vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia by bolo možné konštatovať len vtedy, ak by bola konštatovaná vo vzťahu k všetkým trom zákonným podmienkam. Inak povedané, ak by aj bolo preukázané úmyselné konanie žalovaného proti dobrým mravom, no zároveň by nebol preukázaný vznik škody - ušlého zisku, ako aj príčinná súvislosť medzi vznikom škody a úmyselným konaním proti dobrým mravom, nemohol byť žalobca v konaní úspešný a jeho žaloba musela byť zamietnutá. Žalobca by podaním dovolania namietajúc nesprávne právne posúdenie mohol docieľiť zmenu rozhodnutia vo svoj prospech len vtedy, ak by namietal nesprávne právne posúdenie všetkých troch zákonných podmienok nároku na náhradu škody. Zodpovedanie dovolateľom nastolenej otázky preukázania úmyselného konania žalovaného proti dobrým mravom (na základe viazanosti právoplatným rozhodnutím súdu posudzujúcim túto hmotnoprávnu otázku v inom konaní) by malo len akademický charakter, bez vplyvu na záver odvolacieho súdu o dôvodnosti potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby žalobcu.

24. So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalobcu vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods.1 písm. a/ CSP nie je prípustné, a preto ho v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP.

25. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.